

Κυριακή 31η Αύγουστου 2025

Κυριακή Η΄ Ματθαίου.

(Ματθ. 19, 16 – 26).

«*Εἰ δέ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τήν ζωήν*» (Ματθ. 19, 17).

Στό εὐαγγελικό ανάγνωσμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς βλέπουμε τόν Ἰησοῦ νά συζητάει μ' ἕναν νέο γιά τήν αἰώνια ζωή καί γιά τήν ἠθική τελειότητα. Ὁ νέος ζητάει πρακτικές συμβουλές γιά τήν πνευματική του πρόοδο, ἀλλά οἱ ἀπαντήσεις πού ἔλαβε δέν τόν βόλεψαν. Θέλει νά μάθει τόν τρόπο πού θά κατακτήσει τήν αἰώνια ζωή καί τήν τελειότητα, ἀλλά δέν θέλει νά ἀπαρνηθεῖ τίς μικρότητες αὐτῆς τῆς ζωῆς καί τίς ἀτέλειες πού συντηροῦν τήν ἀνωριμότητα τῶν παρόντων πραγμάτων. Κολλάει στά ὑπάρχοντα καί χάνει τά ἐπερχόμενα. Ἀγαπάει ὑπερβολικά αὐτά πού ἔχει καί χάνει αὐτά πού θά μπορούσε νά κερδίσει. Διψάει γιά ἀληθινή ζωή, ἀλλά μετατρέπει τή ζωή του σέ κάτι φτηνό. Ὁ Χριστός μέ

διάκριση καί ἀγάπη θέλει νά τοῦ δείξει ὅτι αὐτό πού ζεῖ δέν εἶναι ἡ ἀληθινή ζωή, γι' αὐτό τοῦ λέει: «εἰ δέ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τήν ζωήν». Ἡ πραγματική ζωή δέν βρίσκεται στά ὑπάρχοντα. Ἐάν θέλει νά εἰσέλθει στήν πραγματική ζωή, ὑπάρχει τρόπος.

Ἡ ψευδαίσθηση τῆς ζωῆς δέν βασάνιζε μόνο τόν πλούσιο νεαρό πού συζήτησε μέ τόν Κύριο. Ἡ ψευδαίσθηση τῆς ζωῆς εἶναι μιά πλάνη, στήν ὁποία βρίσκονται πάρα πολλοί ἄνθρωποι καί τό τραγικότερο ὅλων εἶναι ὅτι βρίσκονται καί πάρα πολλοί πιστοί...

«Εἰ δέ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τήν ζωήν» λέγει, κατ' ἀρχήν, ὁ Χριστός σ' αὐτούς οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι ἡ ζωή βρίσκεται στό σῶμα. Ἐπειδή τό σῶμα ἀναπνέει καί ἡ καρδιά κτυπάει, δέν σημαίνει πώς αὐτό εἶναι ἡ πραγματική ζωή. Οἱ λειτουργίες τοῦ σώματος εἶναι ἕνα βιολογικό γεγονός. Ἡ ἀληθινή ζωή δέν εἶναι βιολογία. Ὅποιος ἐπικεντρώνεται μόνον στήν ἱκανοποίηση τῶν σωματικῶν του ἀναγκῶν μετατρέπει τήν ὑπαρξή του σέ βιολογικό περιστατικό. Βιώνει ἢ μάλλον ἐπιβιώνει, ἀλλά δέν ζεῖ. Ἐάν θέλει νά εἰσέλθει στή ζωή, πρέπει νά κοιτάξει πέρα ἀπό τό σῶμα του. Πρέπει νά ἀφουγκραστεῖ τήν ψυ-

χή του. Νά αποδεχτεί ὅτι δέν εἵμαστε μόνον αὐτό πού φαινόμεστε ἐξωτερικά. Ἐκτός ἀπό τήν ὕλική σύσταση ἔχουμε καί τήν πνευματική διάσταση. Ἔχουμε τήν ψυχή, πού εἶναι ἀθάνατη καί ἄφθορη. Ἡ ψυχή δέν ικανοποιεῖται μέ τήν ἐπιβίωση. Ἡ ψυχή διψάει γιά ζωή. Ἐάν θέλουμε νά εἰσέλθουμε στή ζωή, θά ζήσουμε ψυχοσωματικά. Θά δραπετεύσουμε ἀπό τά στενά περιθώρια τῶν σαρκικῶν ἐνστίκτων, τῶν σαρκικῶν αἰσθήσεων καί τῶν σαρκικῶν ἀπαιτήσεων. Ὁ ἀγώνας γιά πλησμονή τῆς σάρκας καί ἡδονή τοῦ σώματος δέν εἶναι ζωή. Εἶναι κατάντια τῆς ἀνθρώπινης ὕπαρξης. Ὁ ἄνθρωπος πού προσανατολίζεται μόνο στό σῶμα του καταντάει ἕνα κτῆνος, ἕνα ἀδίστακτο καί ἄλογο πλάσμα, πού βόσκει καί ἀναπαράγεται χωρίς ποιότητα στό χοιροστάσιο αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ἡ μονομέρεια τοῦ ἐνδιαφέροντος μόνο γιά τό σῶμα καί τίς ὕλικές ἀνάγκες φέρνει μία σταδιακή ἀπονέκρωση. Τρέφει τήν φθαρτότητα τοῦ σώματος. Διαβρώνει τό μέτρο καί τήν ἄρμονία μέ τίς πολλές παροχές. Ἔτσι ἡ ἀνθρώπινη πορεία γίνεται βασανιστική. Ὁ σύντομος βίος γίνεται μία ἐμπειρία καί πρόγευση τοῦ θανά-

του. Ἡ φροντίδα τοῦ σώματος ἔχει νόημα μόνον ὅταν γίνεται σέ συνδυασμό μέ τή φροντίδα τῆς ψυχῆς. Τότε, ὁ ἄνθρωπος πού κρατάει τήν ἰσορροπία μεταξύ τῶν ὑλικῶν καί τῶν πνευματικῶν διαστάσεων, εἰσέρχεται στή ζωή. Παύει νά εἶναι βιολογικό περιστατικό. Γίνεται πρόσωπο πού χαίρεται τά πάντα καί γιά πάντα.

«Εἰ δέ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τήν ζωήν» κατά δεύτερον, τό λέγει ὁ Χριστός σέ ὅσους συνέλαβαν λάθος τόν τρόπο τῆς συμπεριφορᾶς καί τῆς πνευματικῆς ποιότητας. Ἐάν θέλουμε νά εἰσέλθουμε στή ζωή, πρέπει νά καταλάβουμε ὅτι ἡ ἀληθινή ζωή εἶναι μόνον ὁ Χριστός. Κάθε τρόπος ζωῆς καί πνευματικῆς ἀνάπτυξης μακριά ἀπό τόν Χριστό εἶναι νέκρωση καί ἔχει τή γεύση τοῦ θανάτου. Μόνον κοντά στόν ἀληθινό Χριστό ὁ ἄνθρωπος ἀνανεώνεται, ξαναγεννιέται, ἀνακουφίζεται καί ξεκουράζεται. Ὁ Κύριος μᾶς ὑπογράμμισε πώς Ἐκεῖνος εἶναι ἡ ἀληθινή ζωή. Μᾶς ὑποσχέθηκε πώς ὅποιος τρέξει κοντά Του θά ἀναπαυθεῖ καί θά λαμβάνει ὄχι μόνο ἀπλή ζωή ἀλλά καί περίσσευμα ζωῆς. Οἱ ἄνθρωποι χωρίς Χριστό βρίσκονται στή χώρα τῆς σκιᾶς καί τοῦ θανάτου.

Χωρίς Χριστό ή ψυχή διαφθείρεται από τήν πλάνη, από τά πάθη, από τά άγχη, από τή θλίψη, από τή βία, από τήν έπιπολαιότητα και από τήν κακία. Η ψυχή χωρίς Χριστό μπορεί νά φαίνεται ένάρετη, νά οδηγείται σέ άγαθοεργίες, σέ καλά έργα, νά φαίνεται λαμπερή και άνετη, αλλά στήν πραγματικότητα ύποφέρει από συμπλέγματα, παράπονα, άνεκπλήρωτους πόθους και κυρίως από λανθασμένους στόχους και ψεύτικες προοπτικές. Μπορεί νά φαίνεται ότι περνάει καλά, αλλά μέσα της ύπάρχει τό κενό, ύπάρχει ό βρωμερός τάφος, έστω και άν άπ' έξω δείχνει καλλιεργημένη και άστραφτερή. Ο Κύριος σέ κάθε πλανεμένο λέγει: «Οϊδά σου τά έργα, ότι όνομα έχεις ότι ζεις και νεκρός ει». Ο άνθρωπος πού άπομακρύνεται από τόν Θεό μπορεί έξωτερικά νά έχει τό όνομα και τήν εικόνα του ζωντανου, αλλά στήν πραγματικότητα είναι νεκρός. Οί γνώσεις, ή έπιστήμη, ή τέχνη, ή όμορφιά, ακόμη και ή θρησκευτικότητα, όταν έξελίσσονται μακριά από τόν Χριστό, δέν ζωοποιούν τόν άνθρωπο. Μόνον ό Κύριος δίνει τή νοστιμιά τής ζωής σέ κάθε πνευματική και ψυχική λειτουργία. Όταν βγάλουμε τόν

Θεό από τήν ἐξίσωση τῆς πραγματικότητας, τότε ζοῦμε σ' ἕναν ἀόρατο τάφο, σέ μία ἀποσύνθεση, ἀπό τήν ὁποία ὑποφέρουμε, ἀκόμη καί ὅταν δέν ξέρουμε τί μᾶς φταίει.

«Εἰ δέ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τήν ζωήν» λέγει ὁ Χριστός σήμερα σέ ὅλους μας. Μᾶς καλεῖ νά εἰσέλθουμε στή ζωή, στήν ἀληθινή ζωή, πού εἶναι ἡ ζωή μας μαζί Του. Νά βγοῦμε ἀπό τούς τάφους τῆς ὑπερβολικῆς φροντίδας γιά τό σῶμα. Νά βγοῦμε ἀπό τούς τάφους τῆς πλάνης καί τοῦ ψεύδους τοῦ πνεύματος. Νά καταλάβουμε ὅτι ἡ ζωή δέν βρίσκεται στόν ἐγωισμό, στήν ἱκανοποίηση τῆς ἐπιθυμίας, στήν πλησμονή ἀπό φθαρτά δεδομένα. Νά καταλάβουμε πώς ἡ ζωή δέν ξεκινάει μέ τά δικά μας κατορθώματα. Δέν ἔχουμε ζωή, ἐπειδή κτυπάει ἡ καρδιά μας καί σκιρτάει ἡ ψυχή μας. Ζωή ἔχουμε ὅταν ἡ καρδιά μας χτυπάει γιά τόν Χριστό καί ἡ ψυχή μας σκιρτάει γιά τόν Χριστό. Ζωή ἔχουμε ὅταν κάθε ἀνάσα μας εἶναι μιά προσευχή, ὅταν τό ὄξυγόνο μας εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ στήν ὑπαρξή μας. Τότε θά καταλάβουμε ὅτι πλαστήκαμε γιά τήν ἀθανασία, γιά τήν αἰωνιότητα καί γιά τόν Παράδεισο. Ἀμήν.